

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudce Mgr. Lukáše Pišvejce (soudce zpravodaj) a soudkyně JUDr. Veroniky Burianové ve věci

žalobce: L. Q. T. státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
bytem ...
zastoupený advokátem Mgr. Petrem Václavkem
sídlem Opletalova 25, Praha

proti
žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 26. 4. 2018, č. j. MV-27748-5/SO-2018,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 26. 4. 2018, č. j. MV-

27748-5/SO-2018 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 8. 1. 2018, č. j. OAM-16900-7/TP-2017. Tímto prvoinstančním rozhodnutím byla podle ustanovení § 75 odst. 1 písm. h) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“) zamítnuta žádost žalobce o vydání povolení k trvalému pobytu podaná podle § 68 zákona o pobytu cizinců.

II.

Žaloba

2. Žalobce zásadním způsobem nesouhlasil s argumentací žalované, již potvrdila zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu. Dle názoru žalobce žalovaná naprosto nesprávným a konkrétní situaci nepřiléhavým způsobem aplikovala zákonná ustanovení a dopustila se zásadních chyb v aplikaci a výkladu právních norem.
3. Postup žalované byl v rozporu s § 82 odst. 4 správního řádu, neboť žalovaná s odkazem na tzv. koncentraci řízení odmítla přihlédnout k dokladu doloženému do odvolacího řízení potvrzujícímu, že žalobce byl v období prosince roku 2016 vážně nemocný a byl hospitalizován v nemocnici ve Vietnamu. K onemocnění žalobce došlo již v prosinci roku 2016, avšak měl možnost tuto skutečnost pro účely správního řízení prokázat až v březnu roku 2018, což také neprodleně udělal. Žalobce předmětné potvrzení z nemocnice neměl v České republice (dále jen „ČR“) u sebe a musel si je nechat zaslat a následně nechat přeložit. Tlumočnická doložka na potvrzení z nemocnice je ze dne 1. 3. 2018, potvrzení tedy nemohl doložit dříve. K vydání prvoinstančního rozhodnutí přitom došlo již 8. 1. 2018. Jedná se tedy zcela evidentně o skutečnost, kterou žalobce nemohl uplatnit v průběhu prvoinstančního řízení, a mělo k ní být přihlédnuto v průběhu řízení odvolacího.
4. Žalobce dále brojil proti hypotetickému tvrzení žalované, že i v případě, že by k potvrzení o hospitalizaci žalobce v nemocnici ve Vietnamu ve dnech 15. 12. – 25. 12. 2016 bylo přihlédnuto, nemohlo by to zvrátit prvoinstanční rozhodnutí, neboť žalobci by to omluvilo z celkových 347 dnů nepřítomnosti na území pouhých deset dnů nepřítomnosti, čímž by žalobce stále měl neomluvených 337 dnů nepřítomnosti, což je stále více než zákonem povolených 310 dnů nepřítomnosti.
5. Žalobce připomněl, že dle § 68 odst. 2 písm. e) zákona o pobytu cizinců se *„do doby pobytu podle odstavce 1 započítávají období nepřítomnosti cizince na území v průběhu doby pobytu podle písmen a) až d), pokud tato jednotlivá období nepřítomnosti nepřesáhla 6 po sobě jdoucích měsíců a pokud ve svém souhrnu nepřesáhla 310 dnů; pokud jedno období nepřítomnosti cizince na území nebylo delší než 12 po sobě jdoucích měsíců ze závažných důvodů, zejména jde-li o těhotenství a narození dítěte, závažné onemocnění anebo studium nebo odborné školení, nepřetržitost pobytu je zachována, přičemž toto období se do doby pobytu podle odstavce 1 nezapočítává.“*
6. Poslední období nepřítomnosti žalobce na území trvalo od 24. 9. 2016 do 2. 3. 2017. V rámci tohoto období žalobce závažným způsobem onemocněl, což žalovaná nerozporovala, a byl hospitalizován. Jedná se tedy o případ, že žalobce byl po určité období mimo území ČR (od 24. 9. 2016 do 2. 3. 2017) a mimo území byl ze závažných důvodů (závažné onemocnění), a toto období tedy mělo být prominuto a nezapočítáno do délky pobytu. Žalobci tedy nemělo být omluveno pouhých 10 dní od 15. 12. 2016 do 25. 12. 2016, ale celé období nepřítomnosti od 24. 9. 2016 do 2. 3. 2017, jak předpokládá

zákon.

7. I v případě, že by žalovaná odmítla omluvit celé období nepřítomnosti na území od 24. 9. 2016 do 2. 3. 2017, prominutí pouhých 10 dnů od 15. 12. 2016 do 25. 12. 2016 je nesprávné. Žalobce ve svém doplnění odvolání ze dne 9. 4. 2018, v rámci kterého zároveň doložil potvrzení z nemocnice, jasně uvedl, že onemocnění netrvalo pouhých deset dnů, ale že měl následně doporučeno ve Vietnamu po několik týdnů zůstat, brát léky a docházet na kontroly. Žalobce má tedy za to, že žalovaná neměla omluvit pouhých deset dní, ale i období navazující až do žalobcova návratu. Pokud by se jednalo o situaci, že by žalobce byl nepřítomen z důvodu těhotenství, jistě by správní orgán neomluvil pouhý jeden den porodu, nýbrž i navazující období, po které by se cizinka zotavovala.
8. Žalobce soudu předložil další propustky z nemocnice, které potvrzují, že žalobcovy zdravotní problémy byly dlouhodobého charakteru a trvaly prakticky až do žalobcova návratu dne 2. 3. 2017. Žalobce měl tedy za to, že žalovaná i z tohoto úhlu postupovala nesprávně, měla přihlídnout k tomu, že žalobce měl dlouhodobé zdravotní problémy, a měla omluvit dobu nepřítomnosti od první hospitalizace žalobce dne 15. 12. 2016 až do jeho návratu dne 2. 3. 2017.
9. S ohledem na veškeré shora uvedené skutečnosti žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil, věc vrátil žalované k dalšímu řízení a uložil žalované povinnost nahradit žalobci náklady řízení.

III.

Vyjádření žalované k žalobě

10. Žalovaná ve svém vyjádření k podané žalobě navrhla zamítnutí žaloby a setrvala na argumentaci obsažené v napadeném rozhodnutí. Problematicke tzv. koncentrace řízení se věnovala na straně 6 napadeného rozhodnutí a byla přesvědčena, že žalobce nenaplnil podmínky zásady koncentrace správního řízení.
11. Podle žalované by rovněž nebylo možné prominout celé období nepřítomnosti žalobce na území, tj. od 24. 9. 2016 do 2. 3. 2017 i z toho důvodu, že žalobce doložil propustku z nemocnice ze dne 5. 2. 2017, svědčící o jeho hospitalizaci ve dnech od 25. 1. 2017 do 5. 2. 2017, tudíž neprokazuje jeho hospitalizaci v prosinci 2016, jak uvádí žalobce. Z logiky věci nelze odečíst celé období, když žalobcova hospitalizace je datována až ke dni 25. 1. 2017, tedy až od této doby lze tvrdit, že žalobce pobýval mimo území ze závažných důvodů. Žalovaná dále podotkla, že i kdyby bylo započítáno období žalobcovy nepřítomnosti způsobené závažnými důvody od 25. 1. 2017 (příjem do nemocnice) do 2. 3. 2017 (návrat do ČR), jelikož žalobci byla od propuštění z nemocnice (dne 5. 2. 2017) nařízena kontrola za dva týdny, tak podmínka nepřetržitosti pobytu na území by i tak nebyla splněna, neboť celková doba nepřítomnosti žalobce na území by činila 312 dnů (347 – 35 dnů), což je stále více než zákonem tolerovaných 310 dnů. Žalovaná i nadále zastávala názor, že období nepřítomnosti žalobce na území ve svém souhrnu i nadále činilo více jak 310 dnů, čímž je narušena nepřetržitost pobytu žalobce, a žalobce tak nesplňuje podmínku nepřetržitého pětiletého pobytu na území ve smyslu ustanovení § 68 zákona o pobytu cizinců.

IV.

Vyjádření účastníků při ústním jednání

12. Účastníci setrvali na svých dosavadních tvrzeních.

V.

Posouzení věci soudem

13. V souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě, neshledal při tom vady podle § 76 odst. 2 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

VI.

Rozhodnutí soudu

14. Žaloba není důvodná.
15. Předmětem sporu mezi účastníky je otázka, zda žalovaná pochybila, když v rozporu s § 82 odst. 4 správního řádu nepřihlédla k žalobcem v odvolacím řízení předložené lékařské zprávě. Podle § 82 odst. 4 věta první správního řádu platí, že *„k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, se přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve.“* Žalobce v žalobě opřel svůj závěr, že jím v odvolacím řízení předložená lékařská zpráva spadá do hypotézy právě citované normy, tj. jedná se o důkaz, který žalobce nemohl uplatnit v průběhu prvoinstančního řízení, o tvrzení, že *„předmětné potvrzení z nemocnice neměl v České republice u sebe a musel ji nechat zaslat a následně nechat přeložit. Tlumočnická doložka na potvrzení z nemocnice je ze dne 1. 3. 2018, žalobce tedy potvrzení nemohl doložit dříve.“* Soud při jednání provedl k důkazu žalobcem v odvolacím řízení předloženou lékařskou zprávu označenou jako „propustka z nemocnice“ včetně tlumočnické doložky, přičemž tento důkaz jednoznačně prokázal, že základní premisa, s níž operuje ve své argumentaci žalobce, tedy že k přeložení dané listiny došlo až dne 1. 3. 2018, tj. v průběhu odvolacího řízení, není pravdivá, neboť datum uvedené na tlumočnické doložce není 1. 3. 2018, nýbrž 1. 3. 2017. Daná listina tedy byla přeložena již před podáním žádosti a žalobci nic nebránilo ji uplatnit v rámci prvoinstančního řízení. Žalovaný proto zcela správně aplikoval ustanovení § 82 odst. 4 věta první a jeho závěr, že důkaz byl předložen až po koncentraci řízení, je zákonný.
16. Pokud se jedná o listinu označenou jako „propustka z nemocnice“ ze dne 23. 1. 2017 s tlumočnickou doložkou ze dne 24. 5. 2018, kterou žalobce předložil až v rámci soudního řízení, pak ani tato listina nemůže nijak zvrátit závěr soudu o zákonnosti napadeného rozhodnutí. Jedná se o důkaz, který v rámci správního řízení nebyl žalovanému či prvoinstančnímu orgánu znám, nelze tedy správním orgánům vytýkat, že se jeho hodnocením nezabývaly.
17. Za této situace se soud nezabýval žalobní námitkou, jíž žalobce zpochybňoval správnost postupu žalovaného při hodnocení opožděně předložené lékařské zprávy při výpočtu doby nepřítomnosti žalobce na území ČR. Jak soud uvedl shora, daná listina byla předložena až po skončení prvoinstančního řízení, proto žalovaný nebyl povinen (ani oprávněn) se jí věcně zabývat, jeho hypotetické závěry stran této listiny nejsou nijak způsobilé ovlivnit zákonnost napadeného rozhodnutí.

VII.

Náklady řízení

18. Podle § 60 odst. 1 s.ř.s. by měla právo na náhradu nákladů řízení žalovaná, když měla ve věci plný úspěch. Jelikož žalované žádné důvodně vynaložené náklady řízení nevznikly, ani nepožadovala jejich náhradu, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň dne 17. 5. 2019

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu